

Arrest

nr. 213 551 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2017 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De verzoekende partij was in het bezit van een Italiaans visum type C, voor een verblijf van 90 dagen tussen 4 juli 2017 en 3 juli 2018.

Op 11 augustus 2017 richtte de verwerende partij een overnameverzoek aan Italië met toepassing van artikel 12(2) van de Dublin-III Verordening.

De Italiaanse autoriteiten antwoordden niet binnen de wettelijke termijn, zodat overeenkomstig artikel 22, § 1 van de Dublin-III Verordening sprake is van een stilzwijgend akkoord.

Op 16 oktober 2017 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : 27.01.1983

geboorteplaats : Starye-Otagi

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 12(2) j° 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie van Tsjetsjeense afkomst, diende op 25.07.2017 een verzoek voor internationale bescherming in België in. Hij legde hierbij een reispaspoort van de Russische Federatie met nummer 733035106, afgegeven op 23.06.2014 en geldig tot 23.06.2024, voor.

In het paspoort vinden we een door de Italiaanse consulaire diensten te Moskou op 03.07.2017 afgegeven Schengenvisum met referentie 031162419, geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 04.07.2017 en 03.07.2018, terug. Een stempel op pagina 25 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via de luchthaven van Milaan-Malpensa op 07.07.2017.

De betrokkene werd gehoord op 08.08.2017 en verklaarde dat hij op 07.07.2017 met bovenvermeld paspoort en visum van Moskou naar Milaan vloog. Van Milaan vloog hij vervolgens naar Düsseldorf vanwaar hij met de wagen verder naar België reisde.

De betrokkene stelde ongehuwd te zijn. Volgens zijn verklaringen leven zijn beide ouders in Azerbaidzjan, zijn twee broers in Turkije en zijn twee zussen in Frankrijk. Hij verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben.

Op 11.08.2017 werd een verzoek voor overname met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië op 12.10.2017 met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen omdat hij positieve dingen hoorde over België. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij naar eigen zeggen niet wist dat Italië ook vluchtelingen opvangt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C- 493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-enopvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin- Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene maakte tijdens het verhoor niet aannemelijk dat een overdracht aan Italië een reëel risico zou impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene zal na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden opgemerkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië systemische tekortkomingen kent wensen we te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

De betrokkene maakte melding van een gezondheidsprobleem. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er

sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25).

Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30). Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). Verzoekers voor internationale bescherming stromen door naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de opvangstructuren in hun algemeenheid en verscheidenheid zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten.

In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). De auteurs van het SFH-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate

en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. We zijn tevens van oordeel dat dat lezing van beide rapporten evenmin aanleiding geeft te stellen dat Italië algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Amnesty International (AI) verwees verleden jaar in een rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 12(2) j° 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij [autoriteiten bij wie betrokkenen zich moet aanbieden] (4)."

Op 8 november 2017 verklaarde de verzoekende partij afstand te doen van de beroepsprocedure en naar Italië te willen vertrekken.

Niettegenstaande de verklaring afstand te willen doen van elke beroepsprocedure, diende de verzoekende partij op 13 november 2017 een beroep tot nietigverklaring in tegen de hiervoor vermelde weigeringsbeslissing.

Een vlucht naar Italië werd voorzien op 30 november 2017, maar op 27 november 2017 verdween de verzoekende partij met een onbekende bestemming, waardoor de vlucht werd geannuleerd.

Op 28 november 2017 werd de overdrachtstermijn verlengd.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het principe van non-refoulement, van artikel 7 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 7.1. van de Richtlijn bepaalt:

"Asielzoekers kunnen zich vrij bewegen op het grondgebied van de ontvangende lidstaat of binnen een hun daartoe door die lidstaat aangewezen gebied. Dit aangewezen gebied mag de onvervreembare sfeer van het privé-leven niet aantasten en dient voldoende bewegingsvrijheid te bieden om ervoor te zorgen dat alle voorzieningen die deze richtlijn biedt, toegankelijk zijn."

Verzoeker wenst hierbij evenwel te verwijzen naar het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen m.b.t. asielprocedures, uitgegeven in 2011 (p. 45- 46), waarin uitdrukkelijk verklaard wordt: "The relevant facts of the individual case will have to be furnished in the first place by the applicant himself. It will then be up to the person charged with determining his status (the examiner) to assess the validity of any evidence and the credibility of the applicant 's statements.

It is a général légalprincipe that the burden of proof lies on the person submitting a claim. Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persécution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner, indeed, in some cases, it may be for the examiner to use all the means at his disposal to produce the necessary evidence in support of the application, even such independent research may not, however, always be successful and there may also be statements that are not susceptible of proof. In such cases, if the applicant 's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt.

197. The requirement of evidence should thus not be too strictly applied in view of the difficulty of proof inherent in the spécial situation in which an applicant for refugee status finds himself Allowance for such possible lack of evidence does not, however, mean that unsupported statements must necessarily be accepted as true if they are inconsistent with the général account put forward by the applicant. "

(vrije vertaling: De relevante omstandigheden van het individuele geval zal in de eerste plaats door de verzoeker zelf moeten worden overgemaakt. Het zal dan aan de persoon belast met het bepalen van zijn status (de examiner) zijn om de geldigheid van het bewijs en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de bewijslast ligt aan de indiener van een claim. Vaak echter kan een aanvrager niet in staat zijn om zijn uitspraken te ondersteunen door documentaire of ander bewijs, en gevallen waarin een aanvrager het bewijs van al zijn verklaringen kan bieden zal eerder uitzondering dan regel zijn. In de meeste gevallen komt een persoon op de vlucht wegens vervolging enkel aan met het hoogst noodzakelijke, en vaak zelfs zonder persoonlijke documenten .

Dus, terwijl de bewijslast in beginsel rust op de aanvrager, wordt de plicht om alle relevante feiten na te gaan en te evalueren gedeeld tussen de aanvrager en de examinerator.

In sommige gevallen is het de taak van de onderzoeker, om gebruik te maken van alle middelen waarover hij beschikt, om de nodige bewijsmateriaal te produceren ten voordele van de asielprocedure. Zelfs zo'n onafhankelijk onderzoek kan echter niet altijd succesvol zijn en er kunnen ook gevallen zijn waar er geen bewijzen mogelijk zijn. In dergelijke gevallen, indien verzoekers asielaanvraag geloofwaardig

is, verdienen de kandidaten het voordeel van de twijfel, tenzij er goede redenen zijn voor het tegendeel. 197. De bewijsplicht moet dus niet zo strict toegepast worden gezien de moeilijkheid waarbij een asielzoeker zich vindt voor het bekomen van bewijzen, moeilijkheid die inherent is aan de bijzondere situatie van asielzoeker. Dit moet echter nog niet betekenen dat de niet-ondersteunde uitspraken noodzakelijkerwijs moeten worden indien ze strijdig zijn met de algemene gangbare informatie. Terwijl uit de informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken over beschikt (zie bijlage) blijkt dat de omstandigheden omtrent opvang en asielprocedure in Italië zeer erbarmelijk zijn:

In het meest recente rapport mensenrechtenrapport, namelijk van Human Rights Zwitserland, van 12 oktober 2017, worden ernstige vragen gesteld bij de opvang en asielprocedure van Dublin terugkeerders naar Italië:

L'asile selon Dublin III: les renvois vers l'Italie sont problématiques La Suisse renvoie régulièrement des requérant-e-s d'asile vers l'Italie conformément au règlement Dublin entré en vigueur en décembre 2008 (Dublin III depuis 2013). Pourtant, les conditions de survie dans ce pays dit sûr sont extrêmement précaires pour les requérant-e-s d'asile. Divers rapports et appels d'organisations de la société civile dénoncent les conditions d'accueil en Italie ainsi que le formalisme excessif des renvois par la Suisse. L'Organisation suisse d'aide aux réfugié-e-s (OSAR) a effectué une nouvelle enquête de terrain et sorti un rapport courant 2016 sur les conditions d'accueils en Italie et l'application par la Suisse des accords Dublin. Selon l'OSAR les «rapports [précédents paru en 2009 et 2013] n'ont pas provoqué jusqu'ici une remise en question fondamentale de la pratique de transferts en Italie au sein des autorités suisses compétentes en matière d'asile. Les autorités et les tribunaux ont trop peu tenu compte des constats résultants du rapport de 2013». L'OSAR souligne que «L'Italie ne dispose toujours pas d'un système d'accueil cohérent, global et durable; l'accueil y est basé sur des mesures d'urgence à court terme et est fortement fragmenté».

Conditions déplorables et absence de protection en Italie En Italie, les requérant-e-s d'asile - mais aussi les réfugié-e-s reconnu-e-s! - n'ont aucune garantie de pouvoir être hébergé-e-s et bon nombre se retrouvent à la rue après leur renvoi. Malgré une augmentation de leurs capacités d'accueil, celles-ci sont totalement surchargées, si bien que la grande majorité des requérant-e-s se retrouve ainsi à dormir dans des parcs ou des maisons vides, ne survivant qu'à l'aide d'organisations caritatives. En hiver, leur situation devient dramatique.

Selon Caritas Rome, la situation est encore plus précaire pour les «renvoyé-e-s» les plus vulnérables, comme les mineur-e-s, les femmes enceintes, les malades ou les personnes traumatisées. Malgré un statut prioritaire, les centres d'hébergement ne sont pas toujours capables de les recevoir, la liste d'attente étant très longue. Elles se retrouvent donc trop souvent sans protection, sans aide à l'intégration ni accès assuré à l'alimentation ou aux soins médicaux les plus basiques.

Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy

Rapport OSAR, Danish Refugee Council, février 2017 (pdf 32 p., en anglais) Europe, un flipper géant ?

Si l'ancien Office fédéral des migrations (ODM, maintenant SEM) estimait en avril 2009 pouvoir tirer un bilan positif des accords de Dublin, les Observatoires du droit d'asile et des étrangers en Suisse étaient critiques: «Nos observations sont claires, avait écrit l'ODAE romand: des personnes qui fuient de graves persécutions ne trouvent désormais plus en Europe de terre d'asile, mais sont renvoyées de pays en pays, comme des caisses de marchandise. De plus, les renvois s'effectuent la plupart du temps vers des pays du sud de l'Europe dont la politique d'asile est défaillante.»

La création en 2015 des «centres de crise- Hotspots» accélère encore ces processus.

En effet, Amnesty dénonce les méthodes violentes utilisées notamment pour la prise d'empreintes ainsi que l'évaluation précipitée des personnes venant d'arriver, ce qui risque de les priver de la possibilité de demander l'asile ainsi que des protections auxquelles elles ont droit. L'association souligne que «l'accent mis par l'Europe sur une augmentation des expulsions, qu'il importe si cela implique des accords avec des gouvernements bien connus pour leurs violations des droits humains, a pour conséquence le renvoi de personnes vers des endroits où elles risquent d'être exposées à la torture ou à d'autres graves violations des droits humains.»

Ainsi, l'Italie a été condamnée à plusieurs reprises par la Cour européenne des droits de l'Homme pour ne pas avoir respecté le principe de non-refoulement. Le bon fonctionnement dont se vante le SEM qualifié en fait une gestion purement administrative de flux, une gestion qui ne semble pas se soucier de la vie des êtres humains.

«Hotspots» en Italie : des réfugiés et migrants victimes de violences

Amnesty International

Stop aux renvois vers l'Italie

Face à cette situation, plusieurs organisations de la société civile attendent de la Suisse qu'elle renonce aux renvois Dublin vers l'Italie, notamment pour les personnes vulnérables. L'OSAR notamment, dénonce «le Secrétariat d'Etat aux migrations (SEM) ne renonce à des transferts en Italie que dans des cas exceptionnels. Le Tribunal administratif fédéral (TAF) se rallie largement à cette pratique, de sorte

qu 'il n 'existe guère non plus de perspectives au niveau judiciaire». Amnesty relève que de «telles pratiques contreviennent aux Conventions des Nations unies relatives aux droits de l'enfant et aux droits des personnes handicapées, et au droit humain à la famille. [...] Dans le cas des mineurs, les autorités suisses ont le devoir de respecter l'intérêt supérieur de l'enfant dans chaque décision, que l'enfant soit ou non accompagné d'un adulte.»

Application aveugle

Ceci fait ressortir l 'usage excessif et l'application aveugle que la Suisse fait des accords Dublin (voir notre article sur le sujet). La Suisse a la possibilité, au travers de la clause de souveraineté de mener elle-même la procédure d'asile et de renvoi lorsque l'Etat Dublin compétent n 'offre pas de garantie quant au respect des conventions mentionnées. Indépendamment de cette possibilité, la Suisse a le devoir, selon l'art. 3 par. 2 Dublin III de poursuivre la procédure d'asile dans un autre Etat membre ou en Suisse «lorsqu 'il est impossible de transférer un demandeur vers l'Etat membre initialement désigné comme responsable parce qu 'il y a de sérieuses raisons de croire qu 'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l 'Union européenne».

Arrêt Tarakhel

Par ailleurs, l'arrêt Tarakhel de la Cour européenne des droits de l'homme en 2014 (voir notre article) implique que la Suisse se doit d'analyser au cas par cas la situation des requérant-e-s en cas de renvoi vers l'Italie, d'autant plus lorsque des enfants sont parmi eux. Le renvoi ne pourra alors avoir lieu que lorsque le premier pays d'accueil, en l'occurrence l'Italie, pourra garantir que les requérant-e-s d'asile puissent être accueilli-e-s dans le respect des droits de l'enfant et de la dignité humaine.

Suisse des records

Malgré l'arrêt de la CrEDH et la marge de manœuvre dont dispose la Suisse, elle reste le pays effectuant le plus de renvois Dublin vers l'Italie. Le rapport de l'OSAR fait état qu 'en 2015 sur 24'990 demandes, 11'073 émanaient de la Suisse seule.

Cependant, l'Italie n 'a reconnu sa responsabilité que dans 4'886 de ces cas. Cela signifie qu 'une majorité des demandes de transferts de la Suisse ont été adressées à tort à l'Italie. De plus, la Suisse n 'a accueilli à ce jour que 112 demandeurs/ demandeuses d'asile en provenance de l'Italie au travers du programme de relocalisation, chiffre minime en comparaison des renvois effectués et montrant une fois encore un grave défaut de solidarité.

La Suisse suivrait avec trop de zèle la procédure liée au cas Dublin Rts.ch, 3 novembre 2016 Amnesty \ La Suisse fait preuve de formalisme excessif dans les renvois Dublin Asile, ch, 19 octobre 2016 Autres pays dans le eolimateur Suite à une large mobilisation et un arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme en janvier 2011, les renvois vers la Grèce, autre pays largement dénoncé pour ses conditions d'accueil, dans le cadre des accords Dublin ont été suspendus en août 2011 par le Tribunal administratif fédéral, jusqu'à ce que la Grèce respecte à nouveau les standards communs (voir notre article sur le sujet). La société civile appelle depuis presque dix ans à une même décision pour les renvois vers l'Italie. Les renvois vers d'autres pays tels que la Hongrie sont de plus fortement dénoncés.

Vrije vertaling:

Dublin III-asiel: verwijzingen naar Italië zijn problematisch Zwitserland verwijst asielzoekers regelmatig naar Italië in overeenstemming met de Dublin-verordening die in december 2008 in werking is getreden (Dublin III sinds 2013). Toch zijn de overlevingsvoorwaarden in dit veilige land uiterst kwetsbaar voor asielzoekers. Verschillende rapporten en oproepen van maatschappelijke organisaties hekelen de opvangomstandigheden in Italië, evenals het overdreven formalisme van de verwijzingen door Zwitserland. De Zwitserse organisatie voor vluchtelingen hulp (OSAR) heeft een nieuwe enquête uitgevoerd en in 2016 een rapport uitgebracht over de opvangvoorwaarden in Italië en de toepassing van de Dublin-overeenkomsten door Zwitserland. Volgens de OSAR hebben de "vorige [rapporten die in 2009 en 2013 zijn gepubliceerd] tot nog toe niet geleid tot een fundamenteel nieuw onderzoek van de overdrachtspraktijk in Italië binnen de Zwitserse asielautoriteiten. Autoriteiten en rechtbanken hebben de bevindingen van het rapport van 2013 genegeerd. " De OSAR benadrukt dat "Italië nog steeds geen samenhangend, alomvattend en duurzaam ontvangststelsel heeft; de receptie is gebaseerd op kortetermijnmaatregelen voor noodsituaties en is zeer gefragmenteerd ".

Slechte omstandigheden en gebrek aan bescherming in Italië

In Italië, hebben de asielzoekers - maar ook de erkende vluchtelingen! - geen garantie om te kunnen worden opgevangen en velen bevinden zich na verwijdering op straat. Ondanks een toename van hun opvangcapaciteit, zijn deze volledig overbelast, zodat de overgrote meerderheid van de aanvragers in parken slapen of lege huizen, alleen hun enige doel is te kunnen overleven. In de winter wordt hun situatie dramatisch. Volgens Caritas Rome is de situatie zelfs nog precairder voor de meest kwetsbare 'terugkeerders', zoals minderjarigen, zwangere vrouwen, zieken of getraumatiseerde mensen. Ondanks een prioriteitsstatus zijn de opvangplaatsen niet altijd geschikt om asielzoekers op te vangen, de

wachtlijst is erg lang. Als gevolg hiervan worden ze vaak onbeschermd gelaten, zonder ondersteuning voor integratie en zonder toegang tot basisvoedsel of medische zorg.

o Is wederzijds vertrouwen voldoende? De situatie van personen met speciale noden moet terugkeren naar Italië OSAR-rapport, Deense vluchtelingenraad, februari 2017 (pdf 32 p., In het Engels)

Europa, een gigantische flipperkast?

Als het voormalige Federale kantoor voor migratie (ODM, nu SEM) in april 2009 schatte dat het een positieve beoordeling van de Dublin-overeenkomsten kon maken, waren de observatoria van het recht op asiel en buitenlanders in Zwitserland kritisch:

"Onze observaties zijn duidelijk, hadden De ODAE geschreven: mensen die voor ernstige vervolging vluchten, vinden in Europa geen land van asiel meer, maar worden van land tot land teruggestuurd, zoals gevallen van koopwaar. Bovendien maken de meeste verwijzingen naar landen in Zuid-Europa gewag van een falend asielbeleid. "

De creatie van "crisiscentra - hotspots" in 2015 versnelt deze processen nog meer. Amnesty hekelt inderdaad de gewelddadige methoden die met name zijn gebruikt voor het nemen van vingerafdrukken en de overhaaste evaluatie van mensen die zojuist zijn aangekomen, waardoor zij de kans krijgen om asiel aan te vragen en de bescherming die zij hebben gekregen. De vereniging benadrukt dat "Europa's nadruk op toenemende uitzettingen, of het nu gaat om akkoorden met regeringen die bekend zijn om hun schendingen van de mensenrechten, ertoe leidt dat mensen worden teruggestuurd naar waar ze het risico lopen te worden blootgesteld aan martelingen of andere ernstige mensenrechtenschendingen. "

Italië is meermaals veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens het niet naleven van het beginsel van non-refoulement. Het goede functioneren dat de SEM heeft, is eigenlijk een puur administratief beheer van stromen, een management dat zich niet lijkt te bekommeren om het leven van de mens.

o "Hotspots" in Italië: vluchtelingen en migranten die het slachtoffer zijn van geweld

Amnesty International

Stop doorverwijzingen naar Italië

Geconfronteerd met deze situatie verwachten verschillende maatschappelijke organisaties dat Zwitserland afziet van verwijzingen naar Italië, met name voor kwetsbare mensen. Met name de OSAR hekelt: "Het staatssecretariaat voor migratie (SEM) ziet af van overdrachten in Italië alleen in uitzonderlijke gevallen. De federale administratieve rechtbank (TAF) ondersteunt deze praktijk grotendeels, zodat er nauwelijks sprake is van vooruitzicht op gerechtelijk niveau. " Amnesty merkt op dat "dergelijke praktijken indruisen tegen de conventies van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en de rechten van personen met een handicap, en het recht van de mens op het gezin. [...] In het geval van minderjarigen, de autoriteiten Zwitserse burgers hebben de plicht om de belangen van het kind bij elke beslissing te respecteren, ongeacht of het kind vergezeld wordt door een volwassene.

Dit wijst op het overmatig gebruik en de willekeurige toepassing die Zwitserland maakt van Dublin-overeenkomsten (zie ons artikel over het onderwerp). Zwitserland heeft de mogelijkheid om, via de soevereiniteitsclausule, de asiel- en verwijzingsprocedure zelfuit te voeren wanneer de bevoegde staat in Dublin geen enkele garantie biedt met betrekking tot de naleving van de genoemde verdragen.

Ongeacht deze mogelijkheid heeft Zwitserland een plicht, volgens art. 3 para. 2

Dublin III om de asielprocedure voort te zetten in een andere lidstaat of in Zwitserland wanneer het onmogelijk is om een asielzoeker over te plaatsen naar de lidstaat die oorspronkelijk als verantwoordelijk is aangewezen, omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er zijn systemische tekortkomingen in deze lidstaat in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van de asielzoekers, die een risico van onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Unie Het Tarakhel-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in 2014 (zie ons artikel) impliceert dat Zwitserland de situatie van de aanvragers in geval van geval per geval moet analyseren in het geval van terugkeer naar Italië, vooral wanneer kinderen daaronder vallen. De doorverwijzing kan alleen plaatsvinden wanneer het eerste gastland, in dit geval Italië, kan garanderen dat asielzoekers kunnen worden opgevangen met respect voor de rechten van het kind en het kind. Menselijke waardigheid Zwitsers verleden

Ondanks het vonnis van het EHRM en de manoeuvreerruimte die Zwitserland heeft, blijft het land de meeste verwijzingen naar Dublin naar Italië maken. In het OSAR-rapport staat dat in 2015 van de 24.990 aanvragen, 11.073 alleen uit Zwitserland kwamen. Italië heeft echter alleen in 4886 van deze gevallen de verantwoordelijkheid aanvaard. Dit betekent dat een meerderheid van de verzoeken van Zwitserland om overboekingen ten onrechte zijn geadresseerd aan Italië. Bovendien heeft Zwitserland tot dusverre slechts 112 asielzoekers / asielzoekers uit Italië ontvangen via het herhuisvestingsprogramma, een klein cijfer vergeleken met verwijzingen en heeft het wederom een ernstig gebrek aan solidariteit laten zien. .

o Zwitserland zou de Dublin-Ver ordening te ijverig volgen: 3 november 2016,

Amnesty \ Zwitserland is overdreven formalistisch in verwijzingen DublinAsile.ch, 19 oktober 2016
Andere landen in de cross-country. Na een grote mobilisatie en een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in januari 2011, zijn de verwijzingen naar Griekenland opgeschort in augustus 2011 door de federale administratieve rechtbank opgeschort totdat Griekenland weer voldoet aan de gemeenschappelijke normen (zie ons artikel over dit onderwerp). Het maatschappelijk middenveld roept al bijna tien jaar dezelfde beslissing op voor verwijzingen naar Italië. Verwijzingen naar andere landen, zoals Hongarije, worden ook sterk afgekeurd.

In casu dient het benadrukt te worden dat verzoeker als kwetsbaar, beschermenswaardig persoon geenszins kan teruggestuurd worden naar Italië, en dit om onderstaande niet-limitatieve redenen:

1. Verzoeker is een Tsjetsjeen, die vanaf 2002 uit zijn dorp Starye Otagi is gevlucht naar Azerbeidzjan, tót hij naar Europa was gevlucht.

Hij is gevlucht in 2002 uit Tsjetsjenië, omdat Russische soldaten zijn dorp "zuiveringen" hielden, waarbij zeer veel Tsjetsjeense mannen vermoord werden.

Zodoende is zijn leven zeer ernstig in gevaar bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

2. Verschillende familieleden van verzoeker hebben in Azerbeidzjan een beschermingsstatuut ontvangen.

/

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoeker bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

De beslissing dient geschorst te worden, omdat verzoeker anders een groot risico loopt om teruggestuurd te worden naar Italië.

Eenzijds dient gewezen te worden op de algemene situatie in Italië wat betreft Dublin-terugkeerders (zie o.a. Human Rights Zwitserland), en daarnaast en daarenboven dient gewezen te worden op de specifieke situatie van verzoeker.

In casu dient het benadrukt te worden dat verzoeker als kwetsbaar, beschermenswaardig persoon geenszins kan teruggestuurd worden naar Italië, en dit om onderstaande niet-limitatieve redenen:

1. Verzoeker is een Tsjetsjeen, die vanaf 2002 uit zijn dorp Starye Otagi is gevlucht naar Azerbeidzjan, tot hij naar Europa was gevlucht.

Hij is gevlucht in 2002 uit Tsjetsjenië, omdat Russische soldaten zijn dorp "zuiveringen" hielden, waarbij zeer veel Tsjetsjeense mannen vermoord werden. Zodoende is zijn leven zeer ernstig in gevaar bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

2. Verschillende familieleden van verzoeker hebben in Azerbeidzjan een beschermingsstatuut ontvangen.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker."

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij artikel 7.1 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten citeert, zonder te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou schenden. Hetzelfde kan gesteld worden voor de verwijzing naar het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de richtlijnen m.b.t. asielprocedures. Het louter vermelden van een artikel of van een stuk van voormeld handboek kan niet aanzien worden als een ontvankelijk middel.

De verzoekende partij stelt dat de opvangomstandigheden en de asielprocedure in Italië erbarmelijk zijn. Ze citeert uit een aantal rapporten, o.a. van Human Rights Zwitserland van 12 oktober 2017 dat voornamelijk de overdrachtspraktijk van Zwitserland naar Italië aan de kaak stelt. Dit rapport baseert zich hierbij op een rapport van Osar van februari 2017 en van Amnesty International. Ze vervolgt dat zij een kwetsbaar persoon is, die niet naar Italië kan teruggestuurd worden en om dit te staven stelt ze dat ze Tsjetsjeen is en dat ze in 2002 gevlucht is naar Azerbeidzjan en zo tot Europa en dat verschillende familieleden een beschermingsstatuut hebben ontvangen in Azerbeidzjan. Ze besluit dat de Belgische staat een onvoldoende onderzoek heeft geleverd naar haar situatie.

In zoverre de verzoekende partij stelt een kwetsbaar persoon te zijn toont zij dit niet aan louter door te verwijzen naar de reden voor haar vlucht uit haar herkomstland, noch door te verklaren dat verschillende familieleden over een beschermingsstatuut genieten. In verband met het door de verzoekende partij opgeworpen kwetsbaar profiel heeft de verwerende partij het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“de betrokkene maakt melding van een gezondheidsprobleem. We merken op dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-handvest. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”

De verzoekende partij laat dit onderdeel van de motivering geheel onbesproken. Tevens dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij op heden evenmin attesten of stukken bijbrengt waaruit een kwetsbaar profiel zou kunnen worden afgeleid.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen, dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben beoordeeld dat er geen sprake is van een kwetsbaar profiel.

Er blijkt niet dat voor alle Dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublinterugkeerder zal belanden.

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de motieven die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken artikel 3 van het EVRM.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure:

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing, zich baserend op het AIDA rapport update 30 maart 2017 en het SFH rapport van augustus 2016, wat volgt:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke “Questura” voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde “verbalizzazione” (pagina 25).

Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan “Dublin-terugkeerders”, operationeel zijn (pagina 30).” En “Amnesty International (AI) verwees verleden jaar in een rapport naar omstandigheden in de Italiaanse “hotspots” die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de “hotspots”. De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de “hot spots” zal worden ondergebracht.”

Wat betreft de toegang tot de asielprocedure citeert de verzoekende partij uit een artikel “Is wederzijds vertrouwen voldoende? De situatie van personen met speciale noden moet terugkeren naar Italië OSAR-rapport, Deense Vluchtelingenraad, februari 2017 – Europa een gigantische flipperkast” en naar een artikel “hotspots in Italië: vluchtelingen en migranten die het slachtoffer zijn van geweld – Amnesty International, stop doorverwijzingen naar Italië”.

Het eerste artikel stelt op zeer algemene wijze dat de meeste verwijzingen naar landen in Zuid-Europa gewag maken van een falend asielbeleid. Dit artikel stipt aan dat de creatie van “crisiscentra- hotspots” in 2015 de processen nog meer versnelt heeft; dat Amnestie de gewelddadige methoden die zijn gebruikt voor het maken van vingerafdrukken en de overhaaste evaluatie van mensen hekelt; dat de vereniging benadrukt dat Europa's nadruk op toenemende uitzettingen of het nu gaat om akkoorden met regeringen die bekend zijn om hun schendingen van mensenrechten, ertoe leidt dat mensen worden teruggestuurd naar waar ze het risico lopen te worden blootgesteld aan martelingen of andere ernstige mensenrechtenschendingen. Het artikel stipt aan dat Italië meermaals werd veroordeeld door het Hof voor de Rechten van de Mens wegens het niet naleven van het beginsel van non-refoulement.

Het tweede artikel hekelt de praktijk van terugwijzing door Zwitserland naar Italië en vooral voor wat betreft de kwetsbare profielen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de artikels waarnaar de verzoekende partij heel algemeen zijn opgesteld. Buiten de problematiek van de hotspots waarbij melding wordt gemaakt van gewelddadige methodes voor het afnemen van vingerafdrukken en overhaaste evaluaties, wordt niet concreet ingegaan op eventuele tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. Deze artikels hekelen op een algemene wijze de praktijk van het systematische terugzenden van asielzoekers door Zwitserland naar Italië. Ook de verwijzing naar verschillende veroordelingen van Italië voor het miskennen van het non-refoulementbeginsel is zeer vaag. Er wordt geen melding gemaakt van de specifieke arresten. Dit vaag betoog laat niet toe de concrete vaststellingen van de verwerende partij met verwijzing naar recente rapporten te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de concrete vaststellingen van de verwerende partij te weerleggen dat zij bij overdracht aan Italië toegang zal hebben tot de asielprocedure en/of haar asielprocedure zal kunnen verzetten. De verwerende partij baseert zich hierbij op het AIDA Rapport van 30 maart 2017, dat terug te vinden is in het administratief dossier. De conclusies van de verwerende partij worden ondersteund door voormeld rapport en de loutere verwijzing naar twee artikels die zeer algemeen zijn opgesteld doet hier geen afbreuk aan. Ook wat de problematiek van de hotspots betreft wordt concreet geantwoord in de bestreden beslissing. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld maakt de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in één van de hotspots zal worden ondergebracht. Zij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zal zijn of geen voldoende waarborgen zal bieden. Door louter te verwijzen naar deze twee artikels die vrij algemeen zijn opgesteld en die vooral de systematische verwijzingspraktijk van Zwitserland aan de kaak stellen, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM voor wat betreft de toegang tot de asielprocedure.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse systeem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van verzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers naar Italië te schorsen.”

Eind 2015 bevestigde het EHRM immers nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). Ook in een zeer recente zaak van 2018 werd dit standpunt bevestigd (EHRM 15 mei 2018, nr. 67981/16, H. e.a. v. Zwitserland, § 19).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een rigoureuus, volledig en actueel onderzoek van de beschikbare gegevens.

De verwerende partij baseert zich in grote mate op het geactualiseerde AIDA-rapport, up-to-date tot 30 maart 2017 met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië. Verder verwijst zij ook naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna het 'SFH/OSAR-rapport' genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan, alsook naar onder meer de volgende bronnen:

- het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van November 2016;

In dit verband stelde zij als volgt:

"Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). Verzoekers voor internationale bescherming stromen door naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de opvangstructuren in hun algemeenheid en verscheidenheid zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten.

In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). De auteurs van het SFH-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. We zijn tevens van oordeel dat dat lezing van beide rapporten evenmin aanleiding geeft te stellen dat Italië algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de

opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

De verwerende partij ontkent niet dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar aan de hand van de bovenstaande bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, en die inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen, komt ze tot de conclusie dat er reden is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij gaat op geen enkele wijze concreet in op de motieven van de bestreden beslissing. Alweer beperkt zij zich tot het citeren van artikels waarin op zeer algemene wijze wordt gesteld dat het opvangsysteem in Italië ondermaats is, dat er sprake is van overbevolking in de centra waardoor het overgrote deel van asielzoekers op straat belanden.

De loutere verwijzing naar een algemeen opgesteld artikel volstaat niet om de concrete vaststellingen van de verwerende partij te weerleggen. De verzoekende partij weerlegt hiermee niet dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS of centrum voor eerste lijnsopvang worden ondergebracht alvorens toegewezen te worden aan andere opvangstructuren, noch gaat de verzoekende in op het argument dat het aantal opvangplaatsen de laatste vier jaar sterk zijn toegenomen of op de rechtspraak van het EHRM.

Het komt aan de verzoekende partij toe om op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat de conclusie van de verwerende partij in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt een genuanceerd onderzoek gedaan. De verzoekende partij weerlegt met haar uiteenzetting de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat er in het licht van de sterk toegenomen opvangcapaciteit en de blijvende maatregelen die worden genomen om de opvangcapaciteit te versterken, geen structurele tekortkomingen blijken die verhinderen dat Dublin-terugkeerders worden overgedragen aan Italië. De verzoekende partij toont niet aan dat de voorliggende informatie toelaat om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van een adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de door de verwerende partij hierbij gehanteerde bronnen niet langer representatief zijn voor de actuele en reële toestand in Italië.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, noch van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel .

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU